

No hi ha triomf sense lluita

written by Fernando Corominas Sunico | 9 d'agost de 2017

Des de l'últim canvi de consellers al Govern de Carles Puigdemont, el dia 1 d'Octubre és molt més proper, més al nostre abast... Sí, ara anem tots a una!!!

Hem sentit dels Consellers nouvinguts paraules de passió i generositat:

“El meu únic patrimoni és Catalunya”, “Les meves competències i la meva conselleria es posen al servei del poble català”

Des dels imposats judicis pel 9-N, a Rajoy i al Gobierno del Partido Popular se'ls va il·luminar la cara..., per fi podrien fer avortar el dret universal del nostre poble a votar en referèndum el seu propi futur.

La privació de llibertat, la pena de presó, els presos polítics ja no serien necessaris.

Ara tenen a les seves mans la clau mestra, el taló d'Aquiles dels nostres líders, la palanca per desactivar els nostres anhels democràtics..., expropiar el que els nostres han guanyat i estalviat durant tota la vida: el seu patrimoni.

Però no s'han adonat que som molts els que veiem com aquest espoli no és personal, no és fruit puntual d'una “cacicada”, és un fet real i objectiu que es repeteix cada dia al nostre territori amb l'espoli continuat del 8% de la nostra riquesa (16.000 milions anuals en forma d'IVA, IRPF i l'Impost de Societats que no tornen).

És un fet; ja ens estan privant del nostre patrimoni.

Però, a més a més ens priven de la nostra llibertat, llibertat per decidir el nostre futur i la qualitat dels nostres centres d'investigació, d'educació, de sanitat; llibertat de decidir sobre les nostres infraestructures, sobre les nostres vides en

general i fins i tot sobre la nostra solidaritat amb els pròxims que més ho necessiten.

Però ja no tenim por, els nostres líders no tenen por, el nostre poble de mica en mica va coneixent la veritat, la nostra realitat: hem patit i patim tracte colonialista per part dels successius governs espanyols PP/PSOE (espoli fiscal, *ninguneo* als nostres líders polítics, a l'Estatut i a altres lleis legislades pel nostre Parlament, "fagocitació" de la nostra llengua i cultura).

Tenim poc a perdre i molt a guanyar, aquesta és la nostra clau per obrir la porta a l'esperança de millorar; la nostra força, la nostra palanca de canvi és la gent, les mobilitzacions massives.

No donarem per perduts cinc anys de presència al carrer, no llençarem per terra les nostres esperances de millorar la vida del nostre poble, de tenir la vida que ens guanyem amb el nostre esforç cada dia.

Amics i amigues, companys i companyes, no hi ha "suflé" català; aquesta mobilització no es desinfla, no cedeix, perquè hi ha una voluntat ferma d'arribar fins al final.

I el final no pot ser un altre que el triomf, i tots sabem que no hi ha triomf sense lluita, no hi ha triomf sense patiment i el triomf que volem és el més gran possible, és el triomf de la democràcia, és la nostra llibertat. Endavant, Catalunya!